

Lieve familie en vrienden,

Ik ken Thomas pas sinds vorig jaar, mijn eerste fietsjaar bij 53x11.

Van op de eerste rit raakten we aan de praat. Hij toonde al snel wat een warme mantel de club kan zijn.

Het was ijsig koud, die winterritten in januari '18 maar met zijn 'you moet froemelen met your tiënen' moest ik lachen. Zijn typisch Iers-Hamse tongval leerde ik rap goed verstaan want we fietsten veel samen met de B-kes en Thomas was er altijd.

Bij Thomas kreeg je geen opsommingen over wat hij kon en deed, over prestaties, nee, heel veel babbelden we over ons gezin.

Uit alles bleek hoe graag hij jullie zag.

Als hij 's morgens eerst nog rap de stoof aanstak zodat zijn vrouwtje het niet meer moest doen, of 's middags rap naar huis wou zodat ze niet moest wachten... Ook over de kinderen vertelde hij 'ze zijn al groot maar ge zijt daar toch mee bezig...en mijn vrouw zeker...' Zijn zorgzaam karakter bleef, hij sprak met een gerust hart over hen en hun toekomst.

Na al de jaren van hard werken, want dat heeft Thomas zeker gedaan, bleef hij in de weer om thuis alles perfect in orde te maken. Hij wist dat Karin het zich erg aantrok op haar werk, en veel uren onderweg was. Dat ze kon thuiskomen in een warm nest vond hij belangrijk.

We hebben echt plezier gehad op de ritten. Thomas hield van een grapje en soms plaagden ze hem wel eens bv. als we over de grens reden...'Weer een ander land, Thomas...' Maar hij kon daarmee lachen en ook een tegenslag of pech met de fiets lieten hem zijn optimisme niet verliezen.

Hij genoot zo van de compagnie, kon op de terugweg dan tevreden zeggen 'Schuen ritje hé, ik ben echt content'. Ook de zon, de landschappen, een goede bevoorrading, de natuur...maakten hem blij. De aanmoedigingen van Thomas waren oprecht, als hij zei 'Gij gaat dat wel kunnen' meende hij dat echt. Over zijn eigen fietsen bleef hij heel bescheiden, hij zei geregeld dat hij niet zo rap of goed was maar...hij voelde door de vele trainingskilometers de form zeker groeien. Als we hem daarop wezen was hij geflatteerd maar...ne stoefier ging het nooit worden... 'Als we ons maar amuseren' was zijn motto.

Het is met recht en rede dat hij onze clubkampioen geworden is, dat was hem zo gegund, steeds trouw op post, weer of geen weer... Hij mocht fier zijn op zijn trofee maar niemand kon op ons feest vermoeden dat die nu hier zou staan.

Het gaat zo'n lege plek zijn in ons peloton bij 53x11, bij de feestjes, de sluitingsrit, de weekends, de clubfoto...

Als wij hem al zo hard gaan missen, wat gaat het dan wel niet zijn voor jullie...

We leven heel erg met je mee.

Ik hoop en geloof dat hij over jullie waakt, van ergens...

En ik hoop dat hij voelt en weet hoe graag iedereen hem had.

Het volgende gedicht van Willie Verheghe dragen we graag op aan Thomas.

*Renners sterven niet,
ze verdwijnen alleen maar uit het zicht
eens zij de laatste finish hebben overschreden
en de snelheid van het leven
hen met stijve spieren achterlaat.
Want koersen blijven ze,
ook al vallen hart en wielen stil,
zij gaan in duizend hoofden door
met duwen en nooit doodgaan,
hun zweet geeft blijvend glans
aan het asfalt.*

*Weet dat
wanneer de aarde
hen dan toch
met tegenzin bedekt,
hun naam voor altijd
als een echo tussen bergen
zal weerklinken.*